

Arhim. Ioanichie Bălan

**Viața și cuvintele de învățătură
ale Sfântului Gheorghe Pelerinul**

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Viața*

Sfântul Gheorghe Lazăr este modelul adevăratului pelerin român. Prin trăirea sa cu totul aleasă, el formează un exemplu unic în viața duhovnicească a Bisericii noastre din ultima sută de ani.

Sfântul Gheorghe Lazăr, cum i se spune până astăzi, s-a născut în comuna Șugag, județul Alba, în anul 1846. Când avea vârsta de 24 de ani, părinții săi l-au căsătorit și l-au lăsat moștenitor averii lor. Și a trăit în însoțire cu femeia sa, Pelaghia, aproape 20 de ani, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu cinci copii.

---

*Text extras din *Patericul mănăstirilor nemțene*, Editura Doxologia, Iași, 2016, pp. 353-363.

Ducea o viață creștinească aleasă, în muncă cinstită, în rugăciune, în post și milostenie. Îndeletnicirea lui era creșterea vitelor.

În anul 1884 s-a dus să se închine la Mormântul Domnului și a rămas la mănăstirile din pustiul Iordanului și al Sinaiului peste un an de zile. Apoi s-a nevoit un an și jumătate în Muntele Athos și s-a întors în țară. A mai trăit câțiva ani în familie, și-a pus copiii în rânduială, iar în anul 1890 s-a retras ca pelerin spre mănăstirile Moldovei.

După ce se închină la toate sfintele lăcașuri, Sfântul Gheorghe Pelerinul se stabilește definitiv în orașul Piatra-Neamț și se nevoiește ca un adevărat sihastru în clopotnița Binecredinciosului voievod Ștefan cel Mare din mijlocul orașului, timp de 26 de ani, până la obștescul său sfârșit.

Aici se ostenea singur, în post și rugăciune, vară și iarnă, fără foc, fără pat, fără două haine, fără încălțăminte în picioare, trăind din darul lui Dumnezeu și din mila oamenilor. Astfel, bineplăcând lui Dumnezeu și cunoscându-și sfârșitul, s-a săvârșit cu pace în chilia lui la 15 august 1916, și a fost înmormântat în cimitirul orașului.

În vara anului 1934, Protosinghelul Damaschin Trofin, ucenicul Sfântului Gheorghe Pelerinul, fiind stareț la Mănăstirea Râșca – Suceava, a voit să aducă osemintele sfântului la Râșca. Deci, așezând osemintele într-un sicriș, părintele Damaschin a pornit cu o căruță spre Târgu Neamț. La intersecția cu drumul spre Văratec, caii s-au oprit și n-au voit nicidecum să meargă mai departe, spre mirarea părintelui Damaschin. Apoi, fără veste, caii au pornit în

Fapte și cuvinte de învățătură

1. Credinciosul Gheorghe Lazăr a fost în viața sa un om al rugăciunii. Cel mai mult citea Psaltirea. Încă de mic o purta cu sine și, păscând vitele părinților săi pe munte, citea mereu Psalmii lui David, până i-a deprins pe de rost.

2. Dorind foarte mult să se închine la Mormântul Domnului, în primăvara anului 1884 și-a pus Evanghelia și Psaltirea în traistă, și-a lăsat casa în rânduială, a luat toiagul în mână și a plecat la Ierusalim. Până la Constanța a mers pe jos, apoi cu vaporul, rostind neîncetat Psalmii lui David. Iar când a ajuns la

Sfântul Mormânt, s-a rugat cu atâta credință și lacrimi, că i-a uimit pe toți. Și a zăbovit în Ierusalim 40 de zile.

3. Spunea mai târziu ucenicilor săi că râvnind să cunoască nevoița călugărilor din Țara Sfântă, s-a dus să se închine prin toate mănăstirile din pustiu Iudeii și din Valea Iordanului. Mai întâi a ajuns, cu mai mulți pelerini, la un sihastru vestit ce se nevoia în peștera Sfântului Xenofont. Sihastrul tocmai atunci dădea mâncare unui leu în gura peșterii. Apoi, slobozind leul în pustie, l-a strigat pe nume pe moșul Gheorghe, zicându-i prin tălmaci:

– Frate Gheorghe, vino și nu te teme. Pomenită să fie credința ta înaintea lui Hristos și auzită să-ți fie rugăciunea în urechile Domnului Savaot! Știu dragostea ta și râvna inimii tale de a-I sluji Lui toată viața. Deci zăbovește o vreme la

mănăstirile din Palestina în post și rugăciune, iar când îți va porunci Duhul Sfânt, să vii iarăși la mine.

4. Cu binecuvântarea acestui sihastru, a petrecut moșul Gheorghe un an de zile prin mănăstirile Palestinei. În fiecare lavră stătea o lună de zile. Ziua ajuta la udatul grădinilor, iar noaptea citea din Psaltire în biserică și zicea rugăciunea lui Iisus. Apoi pleca la altă mănăstire. Așa s-a nevoit bătrânul, în post, în rugăciune și tăcere, neștiut de nimeni. Apoi s-a dus iarăși la bunul său dascăl din pustie.

5. Primindu-l cu dragoste, pustnicul l-a întrebat:

– Frate Gheorghe, cum se simte duhul tău?

– Bine, cu rugăciunile sfinției tale, părinte.